

do malega vsa stavba se razruši. Čuda, da ni nikdo poginil pod zidovjem. Pa saj je bila stavba manjša nego li ljudje okolo nje.

Tam ob vodi režejo nekateri protje v gostem grmu. A drugi sedé na tleh s preklanim evekom v zemljo zasajenim, s katerim belijo drobne šibice iz protja, katere se porabijo za pletenje jerbasov, košar itd. V tolmunu pod veliko, rujavo skalo se kopljejo nekateri ter kažejo svojo spretnost v plavanji in kopanji. Jeden pa se še le uči plavati. V vodi leži na pesku po trebuhu ter maha z rokama in nogama, da nese vodo daleč na okoli in poškropi celó tiste, ki se igrajo na travi.

Tisti, ki so bili imeli opraviti z „mlinčki“ in zidanjem, pomaknili so se na vrh zelene rebri. „Pojdimo se skrivalnice!“ zavpije jeden in stopijo se v krog. Jeden začne šteti in vselej, kadar dokonča znane besede z „vija-vaja-vèn!“ izstopi dotični iz kroga. Zadnji ostali pa loví . . .

Solnce se poslavlja vže s skrajnimi žarki od trudne zemlje in čas je domóv gnati. Na sredi pašnika so kurili. A ogenj vedno bolje pogaša, čim bliže je solnce svojemu zatonu. Okolo kurišča so naredili pastirji malo ograjico, češ, da bodo sedeli angelčki čez noč na njej in čuvali ogenj. Potem pa začnó poganjati živino vkupe, da se vrnejo domóv.

In zdajci se pomikajo z živino vred počasi proti domu, prepevaje in ukaje, da odmeva ónstran vode; krave pa mukajo, voli bokajo, koze meketajo, ovce beketajo, dokler se ne izgubé vsi v vási, po hišah in hlevih . . .

P. B.—c.

Najlepši dan.

Neegega dne, ko je bil Napoleon vže na vrhunec svoje slave došel, zberó se pri njem najizvrstnejši njegovi generali ter se pogovarjajo o najpomembnejših dnevih svojega življenja. Molčé jih posluša nekoliko časa cesar Napoleon. Potem jih vpraša zamišljeno pred-se zróč: „Ali veste, dragi generali, kateri dan mojega življenja je bil najlepši in za mene najsrečnejši?“ Imenujejo mu dneve, ob katerih je bil slavno zmagoval, in dan, ko je bil v cesarja venčan. Z glavo majaje odgovori jim cesar: „Predragi generali, niste uganili!“ „Dan prvega sv. obhajila bil mi je najlepši in najsrečnejši dan mojega življenja.“ Vsi generali se zasmеjejo, samó jeden med njimi ostane resnóben in zamišljen. Napoleon mu dene roko na ramo ter govori: „Dobro, Drue (Drouet), dobro! Srečen sem, da me vsaj jeden razume.“ — In mož, ki v najsrečnejših dnevih svojega življenja dneva prvega sv. obhajila ni pozabil, pozabil ga tudi ni v dnevih svoje grenke usode. Ko se mu je na otoku Št. Heleni sredi atlantskega morja bližala smrt, spomnil se je Boga svoje mladosti ter ga prisrčno prosil, naj mu bode v zadnjem uri ravno tako milostiv, kakor mu je bil v dan prvega sv. obhajila. Pred smrtjo poklical je Napoleon vse svoje tovariše ter jih zagotavljal, da hoče v naročji apostolske, rimsko-katoliške cerkve umreti. Tudi svete zakramente za umirajoče je prejel v zadnjem uri z vidno pobožnostjo. V svojej velikej sreči ni se nikoli dosti brigal za Bogá, da bi se ga bil spomnil ter ga molil in prosil kakor nekdanj v detinskih letih, zato ga je bil Bog ponižal.

Ksaverij.